
PINTÉR SÁNDOR

Valami egész

Az a rengeteg levél, amivel egy fa
Gondolkodik, akarattalan törekszik
A korhadó-rothadó enyészetbe, hogy végül csak
Egyetlen levél maradjon, tüntetni
Lobogós jelenlétével, hangtalan mormolva imát
Október Tízkaromú Istenéhez, aki csak legyint,
Míg le nem löki trónjáról November, ki
Egyre hígabb eget feszít a fák tar ágai fölé,
Megengedve, sőt: elrendelve, hogy pörögve
Szitáljon alá a levél, az egyetlen, hogy a pezsgő
Nyirokban összeálljon valami egész:
Avarra avar: az a rengeteg.

Magasba tartja

Megy befelé a tájba. Jeleit
Nem ismeri. Lába nyomán széttart az út,
Előtte erdő tornyosul, üvegből rakott
Palotákkal, üveg-fák ágain üveg-levelek.
Zöldellő odvakban gyémánt madarak, kipp-kopp:
Mondják, egyre örjítőbb szerelemmel, a távolban
Patak csilingel, tudod: nem léphetsz... kétszer...
Ugyanabba..., juhar, platán zafírral rakott
Koronája csattog örvénylő karokkal a kérlelhetetlen
Erejű szélben. Mindez nem érdekli. Megy előre,
Ahova Akarat, megy, ahova Végrendelet.
Szolgálja a hiányt, szállítja a fölösleget.
Most hirtelen leborul, hogy szájával illesse a port,
Magasba tartja zakatoló szívét egy kavicsnak.